

27/6 47

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

Kære Spejdere!

Maanedens Vers

FÆNØ

*Som en Ædelsten i et Smykke,
en Favn mellem havdybe Strømme,
som gud-skabt for Elskovens Lykke,
for Hvile og dybe Dromme —
er Fæno.*

*Vorherre har faderlig dulgt den
i Ly under Fyensland derinde
og ud mod de Stenderup Skove,
dog saa, at enhver kan den finde.*

*O, Paradiso, dine Enge,
Skove og Vidsyns-Banker,
dine legende Raadyr og Harer,
der hjertebandt mine Tanker.*

*Men tog du end mer, end Du skænked',
klipped' end Vildtet min Grode,
du har dog mit Hjerte stænket
med Mindernes Draaber søde.*

Ak, Fæno —

*Med Pinsesmykket om Panden
dine Bogeskove, hvor Stier
kringler sig stjaalent mod Stranden,
nu synger dig Vaar-Melodier.*

*Og Bølgerne blinke og blaane
med Kærtegn og Sange om Øen
under Lysleg af Sol og af Maane. —
En Datter af Fyn, lagt i Søen,
er Fæno.*

Hans P. Lunde.

Maanedens Vers er naturligvis dennegang valgt som en særlig Hilsen til de mange, der skal i Træningslejre paa Korpsets Grund paa Fæno — og til de mange, mange andre, der med Glæde mindes, at de har været der.

Der var for nogen Tid siden et Par Patruljeførere, der skrev til mig om, hvad de kunde lide i Bladet, og hvad de helst ikke vilde have, og saadanne Breve vil jeg gerne have, men jeg siger det med det samme, som det er, at I kan ikke vente, at jeg altid vil rette mig derefter. Disse to Patruljeførere skrev ogsaa, at Maanedens Vers kunde vi godt springe over, for det var kun for store Spejdere. Det vil jeg nu ikke give dem ubetinget Ret i, for jeg kender smaa Spejdere og en enkelt Blaamejse, der holder meget af Vers, ogsaa af dem, de ikke helt forstaar, blot for Velklangens Skyld.

Men paa den anden Side staar der ogsaa af og til og meget ofte Ting i jeres Blad, som er for de lidt større, ogsaa mange af Maanedens Vers. I maa ikke glemme, at „Pigespejderne“ skriver for unge Læsere i alle Aldre mellem 12 og 60 Aar, og den Redaktør, der mener at kunne fænge i alle Hjerter med alt, hvad hun skriver, er for naiv til at kunne have det rart.

De smaa Vers, I har fundet, finder og stadig vil finde først i Bladet, skal fortælle jer om Danmark, det Danmark, som I har lært at kende paa Ture og i Lejre, set med en Digers Øjne og fortalt med Ord, der har større Velklang, end de gængse Hverdags-Ord har det. Danmark har mange, baade gode og store Digtere, og meget godt og smukt er skrevet ogsaa om den Egn, hvor I om kort Tid rammer jeres Teltpæle i Jorden for at tilbringe 10 glade Dage i hinandens Selskab med Himlen lige over jer og fjernt Udsyn til gulnende Marker og meget grønne Enge. Jeg vilde tro, at jeres Fører i Rygsækklommen har en lille Bog med god Poesi. Jeg ønsker jer, at I maa lytte godt, naar hun læser for jer, og at I maa genfinde lidt af det meget, I oplever, i Maanedens Vers i det kommende Aar.

Jeg ønsker jer alle en god Sommer paa den allerdejlteste grønne Plet, Danmark!

Annemette

DRONNING INGRID

Det lyder saa tørt og forretningsmæssigt, naar de Par Blade, der ikke er ramt af Typografstrejken, meddeler, at Hds. Majestæt Dronningen fortsat er Protektrice for Pigespejderkorpsene. I Virkeligheden er det en Meddelelse, der skulde kunne gøre enhver stor og lille, grøn og blaa Pigespejder endnu gladere, end hun ellers kan være, mens Sommeren gaar frodig og lys over Danmark.

Hvad det betød for Pigespejderkorpsene, da Dronningen som Kronprinsesse overtog Protektoratet for dem, skal man maaske være en lille bitte Smule gammel for at forstaa. Selv da de første Begyndervanskeligheder var overstaaet, Pioneraarenes Famlen, var der noget usikkert over Spejdernes ydre Fremtræden, fordi vi stadig havde mange Vanskeligheder at overvinde i Form af manglende Forstaaelse fra Hjem, Skoler og Myndigheder — og fra alle dem, vi iøvrigt mødte paa vor Vej, naar vi kom vandrende ud mod Øjeblikkets Opgave eller Aarstidens Eventyr.

Men med Kronprinsessens Overtagelse af Protektoratet kom der i Løbet af et Par Aar en mærkbar Svingning i Stemningen. En Bevægelse, som protegeredes fra højeste Sted, maatte være en Bevægelse med Grokraft og Fremtid i, og Pigespejderne vandt gennem Anerkendelsen af deres Eksistensberettigelse den Sikkerhed, som vi udadtil kunde trænge til.

Det er derfor med dyb Taknemmelighed, at vi tager imod Meddelelsen om, at Kronprinsessen ogsaa som Dronning Ingrid fortsat vil være vor Protektrice, og ikke alene det, men fortsætter som aktiv Formand for Fællesraadet.

Alle Danmarks store og smaa, glade blaa sender deres Hilsen og deres Tak til Amalienborg; en Hilsen, hvori der ligger alle gode Ønsker for Danmarks Fremtid og vor Vilje til at gøre vort bedste i det Genopbygningens Arbejde, som betinger en lykkelig Fremtid!

Red.

AMALIENBORG
KØBENHAVN K.

*En hjertelig hilsen fra os
sammen med alle de andre
delegererede i den fælles
kommission.*

J. J. J. *Indlæg*

Spejderminder om Kong Christian X

I Anledning af vor gamle Konges Død, vil jeg gerne komme frem med nogle Træk om Kong Christian d. X. Dels mener jeg, at disse Træk ikke bør gaa i Glemmebogen, og dels skal dette, at jeg fortæller dem her, være min lille Hyldest til den Konge, som ogsaa vi Spejdere kom til at holde saa meget af.

I November 1921 var vi to Spejderførere, der oplevede det, at være med til en tre Dages Kongejagt paa Brahetrolleborg. Vor daværende Bestyrelsesformand, Grevinde Reventlow, havde inviteret os, for at vi kunde repræsentere Korpset, og vi skulde medbringe nogle faa Spejdere, der skulde staa til Raadighed baade her og der.

Det blev begivenhedsrige Dage for os alle, og en Oplevelse, som vi stadig har set tilbage paa med Glæde og Taknemmelighed.

Hvis vi havde set frem til Begivenheden med en vis Bæven, saa forsvandt denne hurtigt, for Kong Christian og Dronning Alexandrine var i deres Godhed og Menneskelighed i Stand til at faa enhver til at føle sig tryk. „Hvormeget regerer De nu over, Frk. Spejderchef?“ spurgte Kongen. „Hele Landet! Deres Majestæt!“ „Jamen, saa er vi jo Kolleger!“ og fra det Øjeblik hed Spejderchefen næsten hele Tiden i Kongens Tale „Min lille Kollega.“

Ved en af de store og meget fornemme Midt-dage forsynede hele den Bordende, hvor vi sad, os to Førere med Chokolader og smaa indpakke-de Kager til de „små“ Spejdere, der stod Vagt ved Dørene. Da vi gik fra Bordet, struttede vore Lommer paafaldende. Kongen opdagede det, lo og drillede os med, at vi havde sørget for Forraad til næste Dag. Vi var temmelig flove og skyndte os at forklare Sammenhængen. „Jamen, saa maa vi skam allesammen hjælpe til,“ lo Kongen, gik selv ind i Spisesalen og fyldte en stor Skaal med dejlige Ting og gik i Spidsen ned i Spejdernes Vagtstue, hvor der først blev benøvet Stilhed og saa vældig Jubel, da baade Skaalen og vore struttende Lommer blev tømt ud paa Bordet.

„Kom herhen, Spejderchef, og lad mig høre lidt om Deres Arbejde, eller rettere sagt *alt* om Deres Arbejde. Jeg vil gerne vide Besked!“ Denne Bemærkning faldt lige inden en Frokost, hvor det trak op til at blive lidt stille i Stuen, og jeg fik ved den Lejlighed et bestemt Indtryk af, at Pauser var Kongen imod; skete der ikke noget, saa kunde Tiden bruges til at sætte sig ind i et eller andet levende Spørgsmaal. Og jeg husker, at vi fortalte løs, for vi havde her en Tilhører, der ikke lyttede af Høflighed, men med den udtrykkelige Hensigt ogsaa at kende dette lille Arbejde for dansk Ungdom til Bunds. Jeg husker Kongens hjertelige Latter, da vi berettede, hvordan vi i Esbjerg havde ført en meget fin amerikansk Spejderfører fra Banegaarden til Englandsbaaden forbi en umaadelig lang Front af Pigespejdere, en Front, der gav hende det Indtryk, at Esbjerg kun var befolket af Spejdere. Dette Under skete ved Hjælp af samtlige vestjyske smaa Troppe, der, saa snart Damen havde passeret deres Front, ad nærmeste Sidegade styrtede frem paa Ruten og stillede igen. Sig ikke, at det var Snyderi og Bedrag, Kongen sagde det ikke, for han forstod, hvordan vi dengang, faa og smaa, kæmpede for vort Renommé og for international Anerkendelse.

En af Dagene lige efter Jagten var Kongen ikke rigtig i Humør. Pludselig siger han: „Hør, Spejderchef! Kan De ikke faa et Par af deres blaa Piger til at finde Skytten.“ Det var let gjort. Da denne kom til Stede, bad han ham sammen med Doktoren (der ogsaa var en fin og samvittighedsfuld Jæger) og nogle af Spejderne at gennemse en nærmere betegnet Strækning af Skoven endnu samme Eftermiddag, for han vidste, at der var blevet anskudt et stort Dyr, og han vilde gerne have det dræbt saa hurtigt som muligt, at det ikke skulde ligge hjælpeløs og eventuelt blive pint af Rævene. „Disse Søndagsjægere,“ husker jeg Kongen sige, „der bare møder op til store Jagter og brænder løs paa alt, hvad der rører sig, de skulde sendes hjem med Besked om at gaa rigtig i Lære, inden de næste Gang faar Lov til at komme med.“ Dyret blev ogsaa fundet og fik sit Naadestød.

En Morgenstund kom en Spejder for sent til det Sted, hvor hun var tilsagt til at møde. Kongen drillede hende, men der var Alvor bag Drilleriet, for Kong Christian var jo som bekendt Punktligheden selv. Spejderen var frygtelig ked af det, for hun havde i Virkeligheden været oppe før Daggry for frivilligt at hjælpe til i Køkkenet, hvor alt jo begribeligvis stod paa gloende Pæle i de Dage. Dette kom senere paa Dagen Kongen for Øre, og der var ingen Grænser for den Godhed, han da viste den lille Pige. Jeg fik Indtryk af, at Kongen skattede Hjælpsomhed lige saa højt som han fordømte Forsømmelse og Dovenskab.

Jeg kunde fortælle adskillige Træk endnu, men det vilde vel fylde for meget i Bladet, lad mig derfor slutte med et sidste, der ikke stammer fra den omtalte Kongejagt, men fandt Sted adskillige Aar efter, da jeg var ansat ved Statsskolen i en By, der skulde have Kongebesøg. Skolen stod pænt opmarcheret til Modtagelsen, men andre Tilskuere brød ind i dens Rækker, og det hele saa ikke videre ordentligt ud, da Majestæten naaede frem. Kongen oversaa Situationen i samme Stund og for at hjælpe os alle ud over en vanskelig Situation løftede Kongen en lille bleg og temmelig snavset Fyr højt op i Armene og raabte over til mig: „Halløj, Spejderchef, kan han her ogsaa komme i Skole hos Dem en Gang?“ „Ja, Deres Majestæt, hvis han har Evner til det og vil bestille noget med dem!“ „Det er rigtigt,“ svarede Kongen og vendte sig ned til hele den Skare af halv og helsorte Knægte, der havde maset sig frem. „Hører I det, I Knægte! Hvis man vil bestille noget med det Hoved, som Vorherre har givet en, saa kan selv saadan en lille Skurk, som ham der, naa frem til de højeste Stillinger i Verden. Men man skal være *meget, meget* flittig,“ og saa ruskede Kongen endnu engang den lille Fyr, han stadig stod med i Armene, inden han forsigtig satte ham ned, nikkede venligt rundt til alle og var utrolig hurtig inde i den store Militærbil, der havde ventet, og var borte, inden vi vidste af det.

Dette var kun en af de Hundreder af Historier om, hvordan Kong Christian evnede at løfte en lille tilsyneladende ligegyldig Situation op over Hverdagen. Jeg kan føje til, at mange Aar efter kom den lille Dreng virkelig ind paa vores Skole, og endnu flere Aar efter blev han en af de danske

Frihedskæmpere, der satte Livet til for sit Land, sin Konge, ja, for os alle.

Hvem tør nægte, at den Dag, Landets Konge løftede ham op over Mængden, er en eller anden lille Flamme fænget i en lille Drengs Bevidsthed.

I. M. W.

DE GLADE SMILS BOPLADS

Er det ikke en herlig Titel paa en Bog? Jeg synes, den rigtig kan sætte Fantasien i Sving. Ser man ikke for sig et lille Samfund af venlige, glade, smilende Mennesker, fornemmer man ikke dets blide Sind, Hjertevarmen fra harmoniske og ukomplicerede Mennesker, blandt hvilke al Surhed og Trevenhed bliver hjemløs? Man griber sig i at ønske, man var der paa de glade Smils Boplads.

Smil . . . Ordet indebærer saa meget. Der er jo ikke blot de gode Smil, der er vemodige Smil, der er drillende, ja, endog spydige og onskabsfulde Smil. Det er underligt at tænke paa, at Ordet Smil kan betyde saa meget og sige saa meget. Meget mere end Latter. Selv om Latter kan være baade det ene og det andet. Smilet rummer de fine Nuancer; der kunde skrives Bøger om alle dets Afskygninger. Men lad os blive ved de glade Smil og deres Boplads. Hvor er det? Forfatteren skriver i sin Bog om vore Landsmænd paa Grønland; men er der noget i Vejen

for, at det ogsaa kunde være her? Der hvor du er, der hvor jeg er?

Ja, det er netop Sagen. Smilet siges nemlig at være blevet borte i Danmark. Det siges, vi er blevet sure og irritable, og det er ikke saa rart at høre, selv om man godt kan give Forklaring herpaa og finde Undskyldninger. Bogen synes, det er flovt. For selv om vi her i Danmark har haft strenge Tider, saa har andre dog haft det langt værre, og der er noget uværdigt i at hænge med Hovedet og miste Humøret i Modgang. Vi maa da forsøge at genvinde vort gode Ry, igen at blive venlige Mennesker, for hvem netop Smilet er saa karakteristisk. Der er nogen, der har taget haandfast paa Problemet og foreslaaet en „Smilekampagne“. Ja, det kan man selvfølgelig smile af, men det er nu ikke helt det Smil, vi skal have frem, vel?

Naar man saadan stille sidder og tænker paa alt dette om Smilet, saa ender det med, at man smiler hen for sig, og man griber sig i at under-

søge, hvorledes man føler det, og hvorledes ens Sindstilstand er. Ja, prøv det selv. Og prøv saa bagefter at le! Man mærker straks Forskellen. Latteren er Udløsning for en pludselig Følelse af Munterhed, medens Smilet er noget langt blidere, noget som man føler sig gennemstrømmet af, som staar i Forbindelse med Hjerteslaget. Man opdager, at Smilets Boplads, det er Hjertet.

Smilet er en Hilsen fra vort Hjerte, og med det formaar vi at varme og glæde vore Omgivelser. Derfor maa vi ikke være karrige med vore Smil, men være vaagne overfor den Kendsgerning, at de er Nøgler, der kan lukke Døre op og et Vaaben mod Surhed og Uvillighed. Et venligt Smil paa rette Sted kan faa et oprørt Sind til at falde til Ro, faa spændte Nerver til at slappe af og udløse bundne Tanker, ligesom det kan afværge Vredesudbrud og et hidsigt Svar.

Smil til Verden, og den smiler til dig!

Inger Høg.

Først maa jeg vist fortælle jer lidt om Paasketræningen i Fredericia. Det er efterhaanden blevet Tradition, at Korpset arrangerer Træninger i Paasken — og det er en god Tradition, for de fleste kan faa fri fra deres Arbejde om Lørdagen, og saa er der 5 sammenhængende Fridage, der kan udnyttes. Og der var mange af Korpsets Førere, der gerne vilde til Paaskekursus — saa mange, at vi desværre maatte sig Nej til en Del — vi haaber, de melder sig til Fænotræningerne, dér er bedre Plads! Det Kongelige Døvstummeinstitut havde stillet baade Skole og Institut til Raadighed for Kursuset, og vi indrettede det saadan, at vi sov og spiste paa Skolen og holdt Instruktioner og Foredrag paa Instituttet, som var opvarmet. At vi fros lidt om Natten, og naar vi spiste i Gymnastiksalen — det har vi næsten glemt!

Hvis I tror, det er Ferie for jeres Førere at komme til Korpsets Træninger, saa tro om igen, for der skal bestilles noget — og der blev bestilt *meget*. Alle var ivrige efter at lære nyt, og der herskede en god og glad Stemning, fra vi kom, til vi rejste. Selv Sjællænderne, der paa Grund

af Isen i Storebælt først naaede frem ved Midnatstid Skærtorsdag, havde ikke tabt Humøret. Deltagerne var delt i 4 Troppe — deraf 1 for Blaamejseførere. For at vi hurtigt kunde finde ud af, til hvilken Tropp vi hørte, og hvad de forskellige hed, blev der udleveret Papskilte i forskellige Farver af Form som Paaskeæg — og det saa meget festligt ud paa Uniformen. Programmet var planlagt saadan, at der baade var praktiske Instruktioner og mere belærende Foredrag, og der blev ogsaa Tid til en Formiddagstur, hvor Deltagerne fartede rundt som „Videnskabsmænd“ paa Fredericia Vold. Om Aftenen samledes vi om hyggelige Lejrbaal med levende Lys. Her lærte vi mange nye Sange og Kanons (det var velgørende, at vi fik sunget saa meget paa det Kursus), saa forskellig Underholdning og lyttede til Oplæsning og Deklamation.

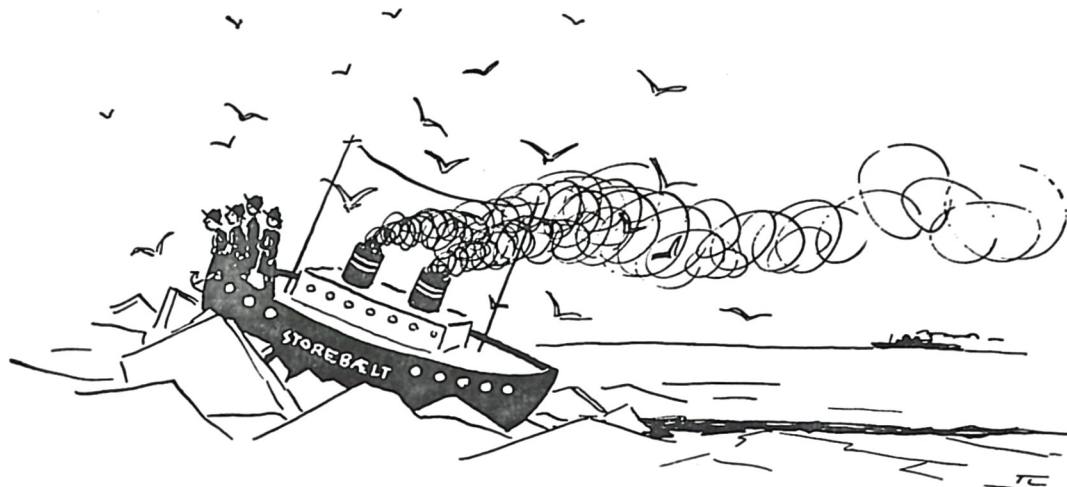
Et flinkt og opfindsomt Køkkenhold sørgede for os paa bedste Maade, saa heller ikke hvad Maden angik led vi nogen Nød. Kursuset lededes af Souschefen med en Stab af dygtige Instruktører som Hjælpere, og det er vort Haab, at I, hvis Førere har været paa Paasketræning, i Fremtiden maa nyde godt af de nye Idéer og Impulser, der blev taget med hjem fra Fredericia. —

Efter Paaske har jeg været hjemme paa *Korpskontoret* for at hjælpe med at planlægge Sommerens Træninger, forberede Korpsraads mødet, duplikere Regnskaber og udsende Sct. Georgsbudskaber m. m. Der er altid nok at gøre paa Korpskontoret!

Ind imellem tog jeg mig lidt af 1. Odense Trop, var med til Patruljeførermøde, og om Søndagen var vi paa Prøvetur i Langesø — og jeg skal lige love for, at der blev bestilt noget, mange af de udendørs Prøver, blev taget med Iver, og saa glædede vi os over Foraarsolen — og Anemonerne, som lige var kommet op af Jorden.

hus. Vi legede dejligt sammen, og jeg tror, Blaamejserne syntes, det var morsomt at have Besøg af Rejsesekretæren. Spejderne holdt jeg Tropsmøde med om Aftenen. Det har knebet lidt med Mødeprocenten, fortalte Tropsføreren mig, men efter at den tæller med i Patruljekonkurrencen, har det hjulpet betydeligt. —

Bramminge havde Tilbudet om Besøg, men kunde ikke

Og nu er jeg igen paa Farten. Sct. Georgsdag fejrede jeg sammen med min gamle Trop i *Esbjerg*, og paa Grund af Kongens Død fik Sct. Georgsparaden sit særlige Præg. Vi marcherede stilfærdigt ud i Skoven, hvor vi rullede Fanen ud, mindedes Kongen og aflagde Spejderløftet (i silende Regn!). 17 polske Pigespejdere fra Flygtningelejren ved Esbjerg Flyveplads deltog i Paraden, og det var meget betagende at se dem aflægge Spejderløftet. Det blev gjort ved en ganske særlig Ceremoni og med en Alvor, som tydelig beviste, hvor meget Spejderløftet betød for dem. — Senere marcherede vi til det nye Tropshus, en stor, rummelig Tyskerbarak, som for første Gang blev taget i Brug. Huset er knapt færdigt, men det tegner til at blive et godt Samlingssted for de 3 Troppe. Huset indeholdt eet meget stort Rum, der skal benyttes til Tropslokale, og 3 mindre Rum, som hver Trop kan bruge til Patruljelokale. Den løbende Patruljekonkurrence blev gjort op — og „Egern“ Patruljen løb for 5. Gang i Træk af med Sejren — *det var fint!* — De polske Spejdere takkede deres danske Kammerater for en god Aften ved paa *Dansk* at synge: „Der er et yndigt Land“ — og det syntes vi, var godt gjort.

I Sct. Georgsgildet bliver den 23. April naturligvis ogsaa fejret som Festdag — og jeg var glad for i Esbjerggildet at faa Lejlighed til at overvære Gildehallen, som var meget stemningsfuld.

Næste Dag gik Turen til *Ølgod*, hvor Blaamejserne holdt Møde i Drengespejdernes *rene*, velindrettede Trops-

hus. Vi legede dejligt sammen, og jeg tror, Blaamejserne syntes, det var morsomt at have Besøg af Rejsesekretæren. Spejderne holdt jeg Tropsmøde med om Aftenen. Det har knebet lidt med Mødeprocenten, fortalte Tropsføreren mig, men efter at den tæller med i Patruljekonkurrencen, har det hjulpet betydeligt. —

Brande Trop havde til Lørdag den 26. April planlagt en større Fest, som de dog gjorde rigtigt i at udsætte paa Grund af Kongens Død. Vi holdt saa i Stedet almindeligt Tropsmøde paa Realskolen og marcherede senere til Hotellet, hvor Korpslejrfilmen blev fremvist for Spejdere og Forældre. Alle havde gjort et stort Forarbejde til Festen med at sy Dragter, lave Kulisser, sælge Lodsedler o. s. v., saa vi maa haabe, det ikke varer saa længe, inden Festen kan løbe af Stabelen.

Søndag var Midtjyske Divisions Dag. Om Formiddagen var Divisionens Tropsførere og Assistenten samlet til Førermøde i *Herning* med Foredrag og Instruktion. Samtidig var alle Patruljeførere og Assistenten ude paa en spændende Ekspedition efter Brunkul, som de nok fandt, men ikke paa det rigtige Sted!! Efter Middagspausen var de til Patruljeførertræning. Efter min Mening var denne Flok i den rigtige Patruljeføreralder, de var alle glade og ivrige, og jeg glædede mig over at tale til dem, lege med dem, eksercere og vise dem Husflid. —

Søndag og Mandag Aften var henholdsvis St. Blicher og Jeanne d'Arc Trop til Tropsmøde paa Skolen, hvor bl. a. Korpslejrfilmen blev vist — og der var stor Jubel, naar Herning-Spejderne viste sig paa Lærredet. Herning er en rigtig Spejderby med 2 store Tropper med reglementerede og dygtige Spejdere. Det var dejligt at lægge Mærke til den gode, kammeratlige Tone, der herskede overalt. — Blaamejserne var knapt saa flinke til at møde som Spejderne, men de, der var der, var saa ivrige, at de vilde blive ved med at lege. — Et Par flinke Førere inviterede mig paa Biltur til Brunkulslejerne, og det var meget interessant at se, hvordan Brunkullene blev gravet frem dybt nede i Jorden. I Nærheden af Lejerne er der opstaaet en hel lille By, hvor Arbejderne og deres Familier bor i primitive Træskure — et helt „Klondyke“.

Ogsaa Kibæk Trop havde planlagt Fest. Programmet blev lavet om, saaledes at Sammenkomsten med Forældre fik et alvorligere Præg og blev gennemført paa en værdig Maade. Alle Sketch'ene blev strøget — der blev sunget danske Sange, jeg fortalte om Spejderbevægelsen og Korpset, og Korpslejrfilmen blev vist. — Kibæk Trop er ikke saa stor, men mon ikke der efter denne Aften er Børn og unge Piger, der faar Lyst til at være med?

Rapporten blev ikke saa lang denne Gang — til Genæld bliver der meget at berette om i næste Nummer — for tænk jer — jeg skal bl. a. til Bornholm!

Do.

Hjemstavnsmærket

FOR KØBENHAVN

For de københavnske Spejdere er der knap saa meget at gaa løs paa med Hensyn til Jordbundsforholdene, og det er ikke rigtigt til at lave Samlinger heraf. Men saa finder vi paa Biblioteket lidt Geologi, der fortæller os om Undergrunden, der er gammel Havbund, og tegner en Skitse af med de forskellige Lag. Spørg efter „Trap: Danmark“. Det er en dejlig Bog, og der staar saa utrolig meget om alle danske Egne.

Naar I har fortalt lidt om Jorden, er det naturligt at tale om, hvad der vokser og lever der, og her maa vi indskrænke os til vor specielle Bydel, da København er saa stor. Vi ser paa vor Bydels Parker og Anlæg, og fortæller lidt om de gamle Befæstningsværker, Rester af Landejendom, nye Lystanlæg eller hvad de er, og saa gaar vi en stille Tur igennem dem og ser paa, hvilke Træer og Blomster, der karakteriserer dem. Samtidig har vi Øjne og Ører aabne for, hvilke Fugle vi ser og hører, og prøver at faa en god og fyldestgørende Liste over alle de Fugle, der hører hjemme der, og de, der kommer der paa Træk. I vil opdage, at Byen har et meget rigt Fugleliv. Samlinger af Fuglelivet maa vi springe over, med mindre I er gode Fotografer og kan tage Billeder af dem; men I kan godt lave en Samling af Blade fra Parkens Træer og fra de Træer, der almindeligvis bruges som Gadetræer hos jer. Lidt Flora fra vore heldigvis snart forsvundne Bunkers, kan nok ogsaa findes. Med lidt Kvikhed kan dette Afsnit godt blive fikst og morsomt. Det er ikke saa faa Træer, der er repræsenteret i Parkerne. Dyrene, som I vist nøjes med at give en Randbemærkning om Rotter og Hunde. Meget mere kan Storbyen ikke drive det til.

Naar vi kommer til næste Punkt: *Hjemstavns Historie og Folkeliv*, saa bliver det mere vanskeligt, men hovedsagelig, fordi vi maa begrænse os. Og det er en svær, men god Ting at kunne.

Staa atter paa Hovedet i „Trap“ og find lidt frem om „Købmannahavn“ og Absalon bygged en Borg ved Havn — gaa en Søndagstur ned under Christiansborg og kig paa de gamle Ruiner af Absalons Borg, der ligger dernede som Udgravninger i Jorden. Kustoden, der viser rundt, fortæller om det hele, saa det er bare om at have Blyant og Papir parat. Find i „Trap“ om Byens Udvikling til Storstad, og illustrer det ved at tegne et Par af de gamle Byplaner over paa gennemsigtigt Papir.

Find lidt frem om Folkeminderne fra den Gang, man forlystede sig med at tage ud til Frederiksborg Slot uden for Staden for at se paa, at Majestæten, Fr. den 6., med sin Familie, sejlede rundt i Kanalerne. — Om „Amagerkanerne“ med deres gamle Dragter og Tøndeslagnings-skikke, om Amager- og Skovser-Konerne paa Gammel Strand med deres folderige Skørter, Kyser og Tørklæder.

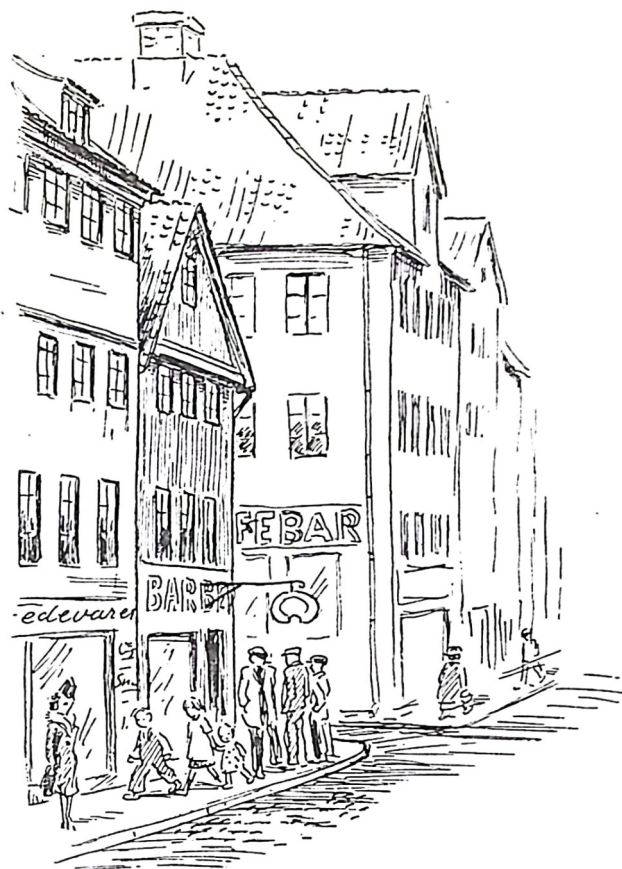
Guldæblerne, der springer paa Kongens Fødselsdage. Garden, der trækker op i de gamle Dragter fulgt af det halve København. Byen i Fest, der kulminerer paa Amalienborg med Mængdens altid taktfaste Raab: „Kongen, Kongen, Kongen!“ lige til han kommer frem paa Balkonen og udløser Feststemningen — i en øredøvende Jubel. Fortæl om vor gamle Konges Ridt i Byen, der er blevet saa verdensberømt. De smaa Flag paa Sporvognene paa Festdage. Optogene paa Børnehjælpsdag. Fest i Tivoli. Byen København har et rigt og broget Folkelivsbillede med mange gamle Traditioner, der er værd at fortælle om.

Saa er vi kommet til de bemærkelsesværdige Bygninger, og vi maa tage et stort Overblik. Vi har saadan en Rigdom af skønne og minderige Bygninger og Kirker i vor Hovedstad, at det paa Bibliotekerne fylder Bind ved Bind, og saa omfattende kan vi jo ikke være.

Jeg vil foreslaa at give Chr. den 4. en særlig Plads med Omtale af alle de Bygningsværker, han lod opføre i sin Regeringstid og som i saa høj Grad dominerer den Dag i Dag, og at fortælle lidt om den hollandske Renæssance, hvori de fleste er opført. Her maa Rosenborg faa sin særlige Plads, ogsaa som Ramme om en af vore minderigste Samlinger. Find Billeder frem fra Tidsskrifter og Postkort og tænk i det hele paa, hvad I vilde vælge, dersom I havde en Fremmed paa Besøg en kortere Tid og gerne vilde vise, hvad vi har af smukt og minderigt i Byen. Jeg vil her anbefale en Bog, der hedder: „Poul Raas: Det ukendte København“. Den vil give jer gode Idéer. Glem ikke de smukke gamle Huse ved Kanalerne, og fortæl ogsaa lidt om de nyere Bygninger som: Christiansborg Slot, Raadhuset og om det helt nye: Grundtvigskirken og om specielle nye Komplekser i jeres Bydel med de moderne, store Vinduer og de mange Altaner, om Rækkehuse og Bungalows — de nye Skoler — det, der er Byen af i Dag.

Kunsten maa ogsaa have et lille Kapitel. Brygger Carl Jacobsens store Indsats for Byen paa dette Omraade. Det kgl. Teater, den lille Havfrue, Hesten paa Kongens Nytorv, som Studenterne springer rundt om i „nybagt“ Tilstand, m. m.

Nu synes det vel, som om det er ganske uoverkommeligt at faa ordnet saa meget. Men det er det ikke. Man maa blot ikke tro, at Hjemstavn er et Mærke, man bestemmer at ville tage, og saa gaar hjem og gør det paa en Uge. For det kan ikke lade sig gøre. Men naar man er i Kl.s Spejder og drømmer om at blive Ridder engang,

saa maa man ogsaa vise, at man har Udholdenhed, og at man kan præstere noget virkelig godt og selvstændigt.

Vær klar over, hvad I vil have fat paa og vide Besked om, og saml det saa sammen og skriv om det ene og det andet paa løse ens Ark og saml Billeder og Tegninger dertil. Læg det i en Mappe, og naar I saa har det hele, gaa saa i Gang med Saks og Klister og store Ark Karduspapir, hvorpaa I sætter det hele ind i en fornuftig Orden. Leg Bogtrykkere og klip det skrevne i passende Stykker, saa det veksler med Tekst, pressede Blade, Billeder og Udklip i munter og malerisk Rækkefølge. Husk, det skal ikke været et sprænglært Værk, men en glad Jubelsang om den dejlige By, der er jeres.

Skulde vi forsøge os i Sommerlejren med et Ildbor?

Ihvertfald her, hvor jeg bor, er det ikke godt med Tændstikker; man kan kun faa dem hos Købmanden om Fredagen, og da skal man huske saa meget andet, saa det nemt for den glemsomme gaar ud over en ganske vist af Betydning stor, men i Haanden lille Ting. Med Sympati

tænker man da paa vore første Forfædre, der ikke havde saa meget at glemme, og med Interesse paa, hvordan de mon klarede sig. Spændende kan man derom læse i Johannes V. Jensen: Den lange Rejse, hvor først Fyr henter Ilden paa det ildsprudlende Bjerg, og hvor senere Dreng

lærer sig at slaa Ild af Sten. Men det er jo ikke os alle, der har Hekla i Udbrud i Nærheden, og det med Stenen er nok heller ikke nemt. Men man er ogsaa ganske godt i Kontakt med andre primitive Folkestammer, om man evner at skaffe sig sin Ild med et Ildbor.

Hertil kræves:

1. Bor.
2. Træplade.
3. Bue (omtrent som en Flitsbue)
4. 1 flad Sten.
5. Trøske.
6. Taalmodighed.

Alle 6 Dele er lige vigtige, og ingen af dem kan undværes.

Af en eller anden haard Træsart skærer man sig et Bor som en Slags Pil, der er stump i den ene Ende. Den skal være ca. 30 cm lang.

Træpladen skal være omtrent 1 cm tyk. Paa den ene Side gør man et ca. 5 cm dybt Indhug, som munder ud i en cirkelrund skaalformet Fordybning.

Buen tillaves af en Gren med god Spændkraft i og forsynes med en kraftig Streng.

Trøsken skal være knastør, man kan ogsaa bruge opkradset Tovværk.

Taalmodigheden skal være langtrækkende og sejt.

Man sætter nu Boret med den stumppe Ende i Bordybningen og fæster Buen, saadan som Billedet saa anskueligt viser. Idet man nu trykker haardt med sin flade Sten paa Boret, trækker man Buen frem og tilbage, saa Boret kommer i hurtige roterende Bevægelser. Hvis man er heldig, begynder det saa lidt efter lidt at ryge og gløde i Fordybningen, og nu er det, det gælder om at fange Gløden med Trøsken.

Det er som sagt slet ikke saa let i Begyndelsen. Vanskeligheden ligger ogsaa i at have Arme nok. Men Tændstikmangelen vil sikkert snart gøre os alle til dygtige Ildborere!

God Ildjagt!

Red.

Primitio Mød

Udstyret:

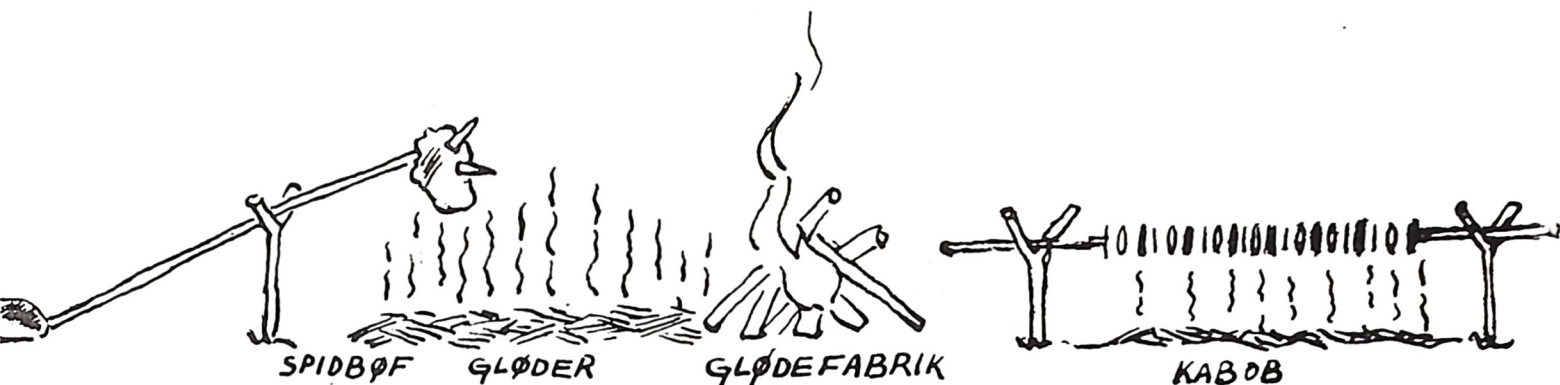
Troppens „store“ Patrulje „Syvstjernen“ (de er syv uadskillelige, og de har høje Maal!) starter Pinseturen med Telt, Sovepose, Vaskegrejer og raa Madvarer. En mindre, men ellers ret erfaren Spejder fra „Høgene“ kom tilfældigvis forbi, da de var ved at gaa. Hun standsede forbløffet, da hun godt vidste, at „Syvstjernen“ skulde i Pinselejr i 8 Dage. Hun kunde ikke dy sig for at spørge, om de var sunket saa dybt, at de boede paa Vandrehjem og lavede Mad i laante Gryder paa Gas! Det skulde hun nu ikke have gjort, for hun blev let ud, og de „store“ spurgte, om hun ikke vidste, at gamle Lejrrotter klarede sig stolt uden al den besværlige Bagage. De var vokset fra Gryder, Potter og Pander, ja, de havde ikke en Gang Spisegrejer med! Og dermed gik de!

„Syvstjernen“ havde imidlertid en herlig Pinse. De gik ca. 20 km om Dagen uden Besvær, takket være deres gode Træning og lille Oppakning. (Teltet var fordelt paa 4 Spejdere, og de andre havde Madvarerne.) Naar de blev tørstige, foldede de et lille Bæger af Papir til at drikke af, og Madproblemet klarede de paa følgende Maade:

Baallet:

Naar de kom til en Lejrplads, var Arbejdet fordelt i Forvejen. Fire rejste Telt og sørgede for Underlag i Form af Halm eller Granris, een gjorde Brændepladsen i Stand, medens to gik til Skovs efter Brænde. Hvad disse to, Petra og Grete, kom hjem med, var forskelligt efter det for Haanden værende Materiale, men det var altid *tørt* Brænde, faldet sidste Vinter (har det ligget længere i Skovbunden, er Brændværdien væsentlig forringet, og det opsuger lettere Fugtighed). De bragte mange svære Grene, dels af Bøg, men Eg og Ask brugte de ogsaa; dette var det gode Materiale til Gløder, en mindre Portion tynde Grene havde de til Optænding, og endelig nogle knastørre Gran-, Birke- eller Tjørnegrene. Af disse blev de allertyndeste, yderste Kviste omhyggeligt pillet af og samlet til en „Barberkost“. Det øvrige blev brækket eller hugget i passende Stykker og lagt ordentligt ved Vindsiden af Baalpladsen. De tynde Pinde blev stillet op i en Pyramide, tæt paa de tre Sider, og helt aaben mod Vinden. Her blev den lille Barberkost puttet ind og antændt, og Petra, der var Patruljens dygtige Baalpasser, holdt stadig sammen paa den, til der var god Ild i Pyramiden, som hun med

let Haand trykkede ned om Flammerne i „Kosten“. I Blåsevejr lær hun omhyggeligt for sin Ild, til den har godt fat i det store Brænde. I dødt Vejr og Regnvejr forstaar hun at puste blødt og længe til den svage Ild, til den er blevet livlig og stærk; men hun husker *altid* at vende Hovedet mod Vinden, *hver* Gang hun trækker Vejret ind, for ellers faar hun Røg og Aske i Lungerne. „Syvstjernen“ foragter Spejdere, der puster til Ild med Spejderhatte, Grydelaag og lignende! Og saa husker Petra altid at putte alt Haaret op i Huen eller flette det, naar hun skal passe Ild, for ikke at friste Flammerne til at gribe fat i de fagre, flagrende Lokker! Medens hun kæler for sin Ild og hurtigt lægger meget, stort Brænde paa (som til et Tropslejrbaal!), har de andre faaet Teltet i Orden og pakket Madvarerne ud.

Maden:

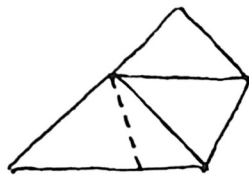
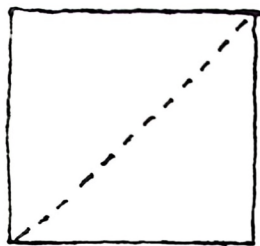
Kartoflerne er store, og der er beregnet 2 til hver. Kødet skæres i Strimler paa 2 cm Tykkelse og 15—20 cm Længde, drysses med Salt og Peber og pakkes ind i smurt Pergamentpapir sammen med ituskaarne Løg. Udenom pakkes vaadt, brunt Papir, saa det dækker to Gange. Hver Spejder har en Papirspose med 100 g Mel, Salt, Sukker og $\frac{1}{2}$ af et Bagepulver. Kanten af Posen bukkes ned 3—4 Gange, saa den bliver stiv og solid; med en lille tilsnittet Eind rører de lidt efter lidt Vand i Melet, til det hele er samlet, saa æltes Dejgen lidt i Haanden og snos om friske Hasselkæppe, der er snittet rene og gennemvarmet i Ilden, inden Brødet snos paa. Nu er Baalet brændt sammen, d. v. s., at alt Brændet er blevet til Gløder og Aske. Gløderne skræbes forsigtigt bort fra Baalpladsens Midte, og Kartoflerne og Pakkerne med Kødet lægges paa den varme Jord og dækkes omhyggeligt med Aske og derefter med alle Gløderne. Saa stiller hver Spejder sin Snobrødspind i en Gaffelgren, saa Brødet holdes i den helt rigtige Afstand fra Gløderne, nemlig dér, hvor Spejderen netop kan holde Haandfladen mod Ilden, medens hun tæller til 10 uden at brænde sig. Den modsatte Ende af Pinden stikkes i Jorden, eller den holdes fast af en Gaffelgren eller en Sten. Alle Brødene bliver flittigt drejede, og Petra sørger stadig for, at Glødebaalet er lige varmt, ved at lægge

Brænde paa i den ene Ende af Baalet, saa hun stadig kan flytte friske Gløder ind over Maden i Bunden af Baalet. Efter 20 Minutters Forløb er Kødet stegt, og Pakkerne tages forsigtigt ud af Baalet; med den rene Ende af en Tændstik prøves, om Kartoflerne er mere. Saa er Aftensmaden færdig, og de, som ikke har prøvet det før, aner ikke, hvilken Lækkerbid, Kød stegt paa denne Maade, er! Snobrødet gemmes til Frokosten undervejs næste Dag.

Morgenmaden bestaar af Brød, som har ligget i Gløderne, siden Patruljen gik til Køjs om Aftenen. Dejgen er den samme som til Snobrød, men er denne Gang pakket ind i smurt Pergamentpapir og vaadt, brunt Papir, Papiret laa saa rigeligt om Dejgen, at der var Plads til Hævningen! Ilden var hele Natten dækket af Jord eller Sand, som forsigtigt fjernes om Morgen. Naar Brødet er taget ud, samles Gløderne sammen og pustes op til Baal igen. Til Brødet spises Fisk, rensed og stegt: Papir som Kødet om Aftenen, og Æg „kogt“ i Aske og Gløder som Kartoflerne, dog kun i 5 Minutter. Imens dette ligger i Baalet, steges en Luns Kød, som tages med til Frokosten, paa følgende Maade: En Gaffelgren snittes ren, herpaa anbringes Kødet, saa det ikke kan falde af, en lille Stump Flæsk eller Spæk stukket ved pynter meget paa Smagen. Kødet „forskrækkes“ i klare Flammer, saa alle Porer trækker sig sammen og holder paa Kødsaften under Stegningen. Kødet vendes af og til og er mørt paa 15—20 Minutter efter Tykkelsen og Kødet Kvalitet. Det betaler sig at bruge fint Kød hertil; i Papiret kan derimod en ringere og billigere Kvalitet blive udmærket.

Findes der Ler i Nærheden af Lejrpladsen, kan Fisken tilberedes paa en anden Maade. Den aabnes, renses indvendig, lukkes sammen igen og beklædes med 1 cm Ler overalt. Leret maa oftest æltes op med Vand for at blive smidigt. Fisken lægges i Bunden af Glødebaalet ca. $\frac{1}{2}$ Time. Idet Leret bankes af Fisken, tager det Skindet med sig, saa Fisken er flaaet, færdig til at spise.

En Dag var „Syvstjernen“ saa heldig at faa en ung Høne til Middagen. De skar Hoved, Vinger og Ben af, plukkede den for alle store Fjer, skar Gumpen op, tog Indvoldene ud og puttede en hed Sten ind i Stedet for, syede Hullet til og pakkede hele Fuglen ind i Ler. Der

I DETTE PAPIRSBÆGER KAN KOGES VAND OVER GLØDER

skulde et stort Glødebaal til, men saa havde de ogsaa i Lobet af $\frac{3}{4}$ —1 Time en herlig Hønesteg! Alle Fjer og Dun blev siddende i Leret, da det blev banket af.

En Ret, som „Syvstjernen“ holder meget af, er Kabob. Den kræver et ekstra fint, røgfrit og stabilt Glødebaal. Smaa Kodstumper, Kartoffelskiver og Løgskiver skydes skiftevis ind paa en tynd, frisk, rensnittet Pind, som lægges over 2 Gaffelgrene hen over Gløderne, den vendes jævnligt i ca. $\frac{3}{4}$ Time. Afstanden fra Gløderne maa ikke være større, end at Maden netop ikke svides!

At „Syvstjernen“s Mad blev vellykket og tilstrækkelig (ikke brændt eller raa), skyldes ene og alene, at Petra forstod sin Kunst som Baalpasser til Fuldkommenhed. Uden et fint og konstant Glødebaal uden høje Flammer og „Osepinde“ laver man ikke vellykket primitiv Mad!

Ellen.

Hvad skal jeg være...

III. Beskæftigelsesterapeut

Først maa jeg maaske forklare jer, hvad en Beskæftigelsesterapeut er, da det jo er en endnu forholdsvis ny Gren inden for Hospitalsarbejdet. Beskæftigelsesterapi er Sygebehandling med Beskæftigelse, og en Beskæftigelsesterapeut er altsaa en, der beskæftiger syge Mennesker med den Hensigt, at Beskæftigelsen skal medvirke til at fremme Helbredelsen, enten Sygdommen saa er sjælelig eller legemlig.

Lediggang er Roden til alt ondt, siger man, og det har vi vist alle maattet sande, naar vi har været syge, enten for kortere eller længere Tid — jo længere det varer, før man kommer i Gang, des sværere er det, og des mere træt føler man sig. Jo snarere Tankerne spredes og vendes bort fra Sygdommen, des lettere kommer man over sine Daarligdomme. Selvfølgelig gælder det mest de langvarige eller kroniske Sygdomme, men ogsaa under en forholdsvis kortvarig Sygdom kan det knibe med at holde Humøret oppe. Derfor har man altsaa fundet ud af, at Beskæftigelse maa der til, og det maa saa Beskæftigelsesterapeuten sørge for.

Beskæftigelsesterapien fandt sit første Arbejdsfelt blandt Krigsfangerne og de saarede under den første Verdenskrig, og videre har Arbejdet fortsat og udvidet sig blandt „civile“ Patienter ogsaa.

En Terapeut maa opmuntre Patienterne og lette dem

Overgangen fra Sygdom til dagligt Arbejde igen — vise de kronisk Syge, at selvom de er hæmmet paa visse Omraader, saa kan de dog paa mange Maader gøre Nytte, og til visse Ting blive meget fikser end de travle raske.

Man skelner mellem Beskæftigelsesterapi og Arbejdsterapi, idet Arbejdsterapi hjælper den syge til at finde et Arbejde, de har Evner og Kræfter til at udføre og tjene deres Brod ved, hvorimod Beskæftigelsesterapeuten kun virker for at sprede Tankerne og samtidig, uden at Patienten selv mærker det, træner de Lemmer, der ellers bliver for lidt brugt under Sygdommen. Under Beskæftigelsen og Arbejdet med Patienten maa Terapeuten holde nøje Kontrol med Patienten for senere at kunne aflægge Rapport til Lægen om hans Symptomer, Reaktioner og Fremskridt.

Men hvad kræves der da, og hvor bliver man uddannet til Beskæftigelsesterapeut? Skolen for Beskæftigelsesterapeuter ligger paa Nicolaj Plads 5, København K, og er det eneste Sted i Danmark der uddanner Beskæftigelsesterapeuter. Skolen ledes af Dansk Kunstflidsforening, og dens Formand er Beskæftigelsesterapeut Fru Elisabeth Stürup.

Ved Optagelse paa Skolen tages mere Hensyn til de personlige Egenskaber end til den „boglige Kunnen“. Først og fremmest maa man have et godt Helbred, dernæst have en aktiv, harmonisk præget Personlighed, der har let ved at komme i Kontakt med Patienten og vinde hans Tillid. Intelligens, Takt og Indfølelse og ogsaa nødvendigt at have, og dertil en meget stor Taalmodighed. Desuden tror jeg, man maa have en ganske særlig Evne til at omgaas syge og modløse Mennesker, og alle disse Ting er jo ikke noget, Skolen kan lære sine Elever, det maa være medfødt.

Grundlaget for Kursus er først og fremmest en alsidig Haandarbejdsundervisning, der omfatter saavel ældre som moderne Haandarbejdsformer, saaledes at Eleverne faar et alsidigt Grundfond, som de senere kan bygge videre paa og variere til Mangfoldighed. Der undervises blandt andet i Knipling, Kjolesyning, Reparation af Tøj, Sløjd i Træ, Siv, Halm, Ben og Hamp, Bogbinding og Spinding.

Desuden deltager Eleverne i Forelæsninger i teoretiske Fag som Psykiatri, Psykologi, Samariterlære, Sygdomslære og Regnskabsføring.

I Kursustiden faar Eleverne Lejlighed til at hjælpe med at beskæftige Invalidere og tilrettelægge og planlægge saadan Beskæftigelse. Uddannelsen slutter med en 6 Maaneders Volontørtjeneste paa et af Statens Sindsygehospitaler, hvor Eleven faar Kost og Logi samt 50 Kr. om Maaneden.

Uddannelsen paa Skolen koster 60 Kr. pr. Maaned i 16 Maaneder. De Materialer, Eleverne bruger, maa de selv betale foruden Skolepengene. Kursus varer 2 Aar og begynder hvert Aar i September, og afsluttes med skriftlig, mundtlig og manuel Eksamen.

lille-M.

* Den lette Side *

En Vandretur paa Papiret —

Opgave for de store Spejdere. (Frit efter „Danske Drenge“)

Saa gaar vi en Tur paa Papiret. En dejlig Tur i et meget afvekslende og ejendommeligt Terræn. Tag Blyant, Papir og Maalestok og gaa med.

Først nogle praktiske Bemærkninger: Papirets Størrelse er $22\frac{1}{2} \times 20$ cm, og Papirets længste Side er Øst—Vest. 1 cm paa Papiret er 100 m i Terrænet. Saa er vi klar!

Vi begynder paa Papirets sydvestlige Hjørne. Herfra gaar Vejen 500 m mod Nordøst. 100 m fra Udgangspunktet ligger ved Vejens sydlige Side en Kilometersten. Ved Kilometerstenen ligger et Hus. 50 m længere fremme og 100 m længere fremme endnu et Hus med en Vindkværn ved den nordlige Ende af Huset. 150 m fra Udgangspunktet begynder paa den nordlige Side af Vejen en Løvskov, som strækker sig 150 m langs Vejen og 100 m mod Nordvest.

Saa er vi naaet de 500 m frem. Herfra gaar Vejen 500 m mod Nord. I Vejsvinget gaar en Jordvold med levende Hegn 200 m mod Øst, og et Staaltraadshegn gaar 150 m mod Vest fra Vejen. 50 m fremme ad Vejen begynder paa begge Sider af Vejen en Gennemskæring, som strækker sig 200 m langs Vejen. For Enden af Gennemskæringen ligger paa den østlige Side af Vejen en Gaard med 20—40 Td. Ld. Ved Gaardens nordlige Side ligger en Have paa 50 m i Kvadrat. Langs Gaardens sydlige Side gaar en Fodsti 150 m mod Øst til en Ruin. For Enden af Gennemskæringen paa den vestlige Side af Vejen begynder et Stykke med Krat og Opvækst; det strækker sig 200 m langs Vejen og 100 m mod Vest. Langs dette Stykkes nordlige Side løber en Fodsti 200 m mod Vest til en Langdysse. Saa er vi atter naaet 500 m frem, og fra dette Stykke Vejs Endepunkt løber et levende Hegn 200 m i nordvestlig Retning.

Saa gaar Vejen 800 m mod Øst. 100 m fremme fra Vejsvinget ad Vejens nordlige Side gaar en Sognevej 100 m mod Nord og støder til det sydvestlige Hjørne af en Kirkegaard med Kirke. Kirkegaarden strækker sig 100 m mod Nord og 150 m mod Øst. Fra det sydøstlige Hjørne af Kirkegaarden gaar en Fodsti mod Syd til Landevejen. 150 m ad Vejens sydlige Side (altsaa fra Vejsvinget) begynder et Stykke med Lyng. Det strækker sig 150 m mod Øst langs Vejen og 100 m mod Syd. Fra det Sted, hvor Lyngstykket ender, begynder en Granskov, som gaar 200 m mod Øst langs Vejen og 150 m mod Syd. Saa gaar vi igen over paa Vejens nordlige Side. 500 m fra Vejsvinget fører en Markvej 50 m mod Nord til det sydøstlige Hjørne af

en Sandgrav, der gaar 100 m mod Vest og 50 m mod Nord. 100 m fra Granskovens østlige Side gaar en Jernbane Nord—Syd over Vejen. Vi kan se den 200 m Syd for Vejen og 300 m Nord for Vejen. Jernbanen Nord for Vejen løber paa en Dæmning, der strækker sig 150 m mod Nord fra Vejen. Paa den sydlige Jernbanelinie ligger paa Østsiden af denne 50 m fra Vejen en Sneskærm, der gaar 150 m mod Syd.

Saa kommer vi igen til et Vejsving, og nu gaar Landevejen 500 m mod Nordøst. Fra Vejsvingets sydlige Side gaar en Sognevej 100 m mod Syd, og her ligger paa den østlige Side en Kirketomt og paa den vestlige Side en Stendysse. Fra Vejsvingets nordlige Side gaar en Fodsti 150 m mod Nord til en trigonometrisk Station. Stadig fra Vejsvinget gaar en Markvej 200 m mod Øst til en Vejrmølle.

Saa gaar vi frem ad det nye Vejstykke. Langs hele den sydlige Side er der Vejtræer. 200 m fremme fra Vejsvinget ligger paa den nordlige Side af Vejen en trelængget Gaard med en Vindmotor i Gaardens vestlige Hjørne. En Have strækker sig fra Gaardens vestlige Hjørne 50 m mod Nordvest og 100 m mod Nordøst og gaar derefter ud til Landevejen. 50 m fra, hvor Haven støder til Landevejen, ligger ved denne et Hus og 100 m længere fremme endnu et Hus. Ved dette gaar en Fodsti 100 m mod Nordvest. Der ligger endnu et Hus 50 m længere fremme ad Vejen. Overfor Hus Nr. 1 efter Gaarden gaar fra Vejens sydlige Side en Fodsti 50 m mod Syd ned til en Ruin. Og saa svinger Landevejen igen og gaar 200 m mod Vest. Langs Vejens nordlige Side ligger et Stykke Eng, der gaar langs hele Vejstykket, altsaa 200 m og 100 m mod Nord. Saa er vi atter ved et Vejsving, det sidste paa Ruten. Inden vi svinger, ser vi, at der fra Enden af det 200 m Stykke Landevej gaar en Fodsti 200 m mod Øst til en Kæmpehøj. Saa svinger vi ad Landevejen, og den fortsætter nu 500 m mod Nord.

100 m fremme ad Vejen begynder paa Østsiden en Mose, 150 m langs Vejen mod Nord og 150 m mod Øst.

Fra Mosens nordlige Kant ad Vejen gaar vi 100 m mod Nord. Her skæres Landevejen af en Aa, der løber Øst—Vest og kan ses 200 m paa hver Side af Landevejen. Hvor Vejen skærer, er selvfølgelig en Bro, og 100 m Øst for Broen er der en Sluse. Langs Aaens sydlige Side mod Vest gaar en Sognevej 100 m mod Vest til en Vandmølle. Vi gaar over Aaen, og 50 m fremme ligger paa den vestlige Side et Marskstykke, der gaar 100 m langs Vejen og 150 m mod Vest. Ligeoverfor, altsaa 50 m fra Broen, ligger 50 m mod Øst fra Landevejen det sydvestlige Hjørne af en Sø, der strækker sig 100 m mod Nord og 200 m mod Øst. I Søens sydøstlige Hjørne er der Siv.

Saa er vi ved Vejs Ende.

Løsningen skal være Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense, i Hænde senest den 1. August 1947, og der vil blive trukket Lod mellem de rigtige Løsninger.

Til Lykke!

Grete Jensen og Astrid Storm fra St. Blichers Trop. Inger Lis Schou, Inger Olsen, Evy Rechnitzer, Ketty Jensen, Inge Møller, Rita Laier, Karen Fonager og Inga Trier Hansen — alle fra 3. Silkeborg. (Det maa dog være en vældig Trop. Red.) Inger Nielsen, Mirna Blædel og Gerda Mortensen, fra 1. Nakskov.

Anna Lise Balslow, Karen Egeberg, Grethe Lassen og Frida Sørensen, fra Birgitte Gjøs Trop. Anne Karin Petersen, Ruth Andreasen, Lis Pedersen, Kirsten Overgaard — alle fra 3. Silkeborg. Gerda Hansen, Else Marie Suhr, Edel Christensen, Karen Juel Andersen, Inge Frederiksen — alle fra Maribo. Britta Jerichau og Birgit Jensen, fra Brønshøj Trop.

Kirsten Mortensen, Aase Kølbe, Inge Frederiksen, Ellen Pedersen, Else Hansen Fynbo, Kirsten Bak og Ragnhild Petersen — alle fra Maribo. Anna Lise Nielsen, Inge Nielsen, Hanna Bang Thomsen og Jytte Willerup — alle fra Birgitte Gjøs Trop. Inger Hermansen, Gerda Mortensen, Ann-Lis Hylstofte, Birgit Hansen, Ulla Poulsen, Lene Petersen, Minna Blædel og Else Juhl — alle fra 1. Nakskov. Merete Moltke, Nancy Tschentscher, Ulla Wikstrøm og Dorrit Hussuum — alle fra Brønshøj Trop.

Vi ønsker alle disse dygtige Mennesker til Lykke med fuldført Arbejde og Opnaaelsen af høj Rang og fine Snore. Og samtidig sender vi en venlig Hilsen til alle de mange, der ogsaa fik deres Udnævnelser og Mærker til Sct. Georgsdagen, men om hvem deres gamle Førere ikke har faaet Tid at skrive endnu!

Red.

HVAD VI OPLEVER

Spejderchefens Besøg i Hede Divisionen

19. og 20. April 1947.

Den 19. April var en stor Dag for de blaa i Lemvig — Spejderchefen havde lovet at besøge Troppen. Kl. 19,30 var alle Spejderne plus Tropsraadet samlet, og lidt efter kom Spejderchefen, som blev budt velkommen af Tropsføreren Else Jessen. Efter en Sang satte Spejderchefen sig midt blandt Spejderne og talte til dem — og med dem — paa en Maade, som baade Blaamejser og Spejdere forstod og vil kunne huske. Senere sang Lis Troppens Jubilæums-sang fra 25-Aars Dagen, og Esther læste Digte paa Vestjydsk.

Den 20. April besøgte Spejderchefen Struer, og herom skriver en Struer-Fører følgende:

Med stor Forventning saa vi hen til den 20. April, den Dag, da Spejderchefen havde lovet at gæste Struer. Mange Spejdere kendte Spejderchefen fra Korpslejren og mindes ofte Ordene: „Godmorgen, Spejdere!“ men alle de, der ikke var med, fik her en Chance til ogsaa at se og lære den Spejder at kende, der holder sammen paa alle de blaa her i Danmark.

Dagen oprandt — vi samledes paa Raadhuspladsen ca. 250 Spejdere fra Holstebro, Skive, Ringkøbing, Lemvig, Ulfborg, Hjerm, Vemb og Struer. Fanerne blev rullet ud, og efter en lille Runde i Byen tog vi Opstilling paa Pa-

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Tinka med et muntert Smil ad Landevejen drager, i sin Rygsæk har hun Mad med Sild og andre Sager.

Knap en Kilometer hen ad Vejen er hun gaaet, for hun af en lille Mis Følgeskab har faaet.

At hun er glad for Følget, kan paa Billedet vi se. Den ene Kat imidlertid nu blevet er til tre.

Gaven til
Hjælpefonden
overrækkes
Spejderchefen

Spejderchefen
hilser
paa de store
Spejdere

radepladsen i Anlægget; lidt efter fik vi Øje paa vor Divisionschef, som kom pr. Bil fra Lemvig med Spejderchefen.

Efter at Divisionschefen havde budt Spejderchefen velkommen til Hede Divisionen, overrakte en Spejder fra Struer Spejderchefen Blomster og en Mappe med alle Struer-Spejdernes Navne og 100 Kr. til Hjælpefonden; en Holstebro-Spejder overrakte ligeledes Blomster og en Kuvert — ogsaa med 100 Kr. til Hjælpefonden. Spejderchefen tog derefter Ordet og talte til os paa en Maade, der blev beundret af saavel Spejderne som af de Forældre, der overværede Paraden, fordi det var saa naturligt, saa dagligdags, at alle, store som smaa, forstod Meningen. Derefter overrakte Spejderchefen nedenstaaende Førere Medalje for godt Arbejde: Div.ass. Inga Strand, Struer, Sølvmedalje, Tropsfører Ellen Margr. Nielsen, Struer, Broncemedalje, Tropsfører Bodil Olesen, Holstebro, Broncemedalje, og Blaamejsefører Inge Andersen, Struer, ligeledes Broncemedalje. Vi sluttede selve Paraden med at synge „Vær beredt“. Efter at Fanerne var rullet sammen, gik Spejderchefen rundt og hilste paa de enkelte Troppe. — Spejderne gik saa hver til sit, medens Førerne samledes til Divisionsførermøde.

Førermødet indlededes af Divisionschefen med en Tak

til Spejderchefen, fordi hun vilde deltage i vort Førermøde, og en Velkomst til Førerne og specielt til Tropsraadsformændene, som i Aar var med for første Gang. Derefter fik Spejderchefen Ordet og begyndte med at takke Anna for det store Arbejde, hun har gjort og stadig gør for Hede Divisionen. Spejderchefen talte derefter til os om vor Stilling som Førere — vor Indflydelse paa Korpsets Ledelse — om Opfattelsen og Betydningen af vort Spejderløfte o. a. Og som Anna plejer at gøre ved vore aarlige Divisionsførermøder, spurgte Spejderchefen de forskellige Førere, hvordan det stod til hos dem, hvordan det daglige Arbejde gik, og hørte gerne baade paa Glæder og Bekymringer. Efter en Middagspause med fælles Middag paa en Times Tid begyndte vi paa selve Dagsordenen for Mødet. Herunder blev mange Ting diskuteret — Planerne for 1947, Divisionsregnskab, Mødeknapp, Ungdomsraad o. m. a. Flere af Struer-Troppens Patruljeførere og -ass. blev konfirmeret netop denne Søndag — en Del af dem kom Kl. ca. 15 ned paa Hotellet i deres lange, hvide Kjoler for at hilse paa deres Spejderchef.

Kl. 16 rejste Spejderchefen med „Østjyden“ — en herlig Dag havde det været — bare alt for kort — og Hede Divisionen er Spejderchefen meget taknemmelig for Besøget.

Mens Tinka vandrer fro alsted og synger muntre Sange,
Den lille Kat, som blev til tre, nu blevet er til mange.

Og Tinka, hun er god mod Dyr, som Spejderloven byder,
Sildemaden deles ud, man sammen Frokost nyder.

Patruljeførerlejr!

I Bededagsferien skulde Sct. Knuds Divisions Patruljeførere i Lejr. Vi havde glædet os til at cykle, men da det var øsende Regnvejr, maatte vi tage med Toget. Vi var først ved Huset Kl. 7 om Aftenen, saa der blev kun Tid til at spise, ordne os og komme i Seng. De næste Dage var det straalende Vejr, saa vi fik rig Lejlighed til al Slags Spejd. Vi skulde tegne Grunden, hvorpaa Huset laa, og gaa Silvakompasgang. Om Aftenen var det dog sjovest. Vi skulde som en eller anden højtstaaende Person i Korpset holde en Tale. Det var meget morsomt at høre, hvad de forskellige kunde finde paa at sige. Næste Dag havde vi en Wood-craft-Øvelse og spillede forskellige Slags Spil. Søndag cyklede vi hjem, glade og solbrændte, efter en meget skrap Hovedrengøring og en Tak til Løyer, vores Divisionschef, der havde været Lejrens Leder.

Venlig Hilsen fra

Kis.

Hvem skal til Holland?

I kan tro, der var mange, der gerne vilde have været til Holland, men der var jo kun een, der kunde blive den heldige — og Chancen gik til Patruljefører *Annelise Balslow, Hillerød.*

Jeg haaber, du maa faa en rigtig god Tur, Annelise, og saa glæder vi os til at læse om dine Oplevelser her i „Pigespejderne“, naar du igen kommer til Danmark.

Topstykker til Patruljestandere

er atter paa Lager 9,25
De er uden Rørstykket, som dog kan
paasættes, naar de engang kan leveres

Etui'er til Medlemskort 0,70

Vi har et lille Parti **Lommebøger 1947**

Nedsat Pris 1,00

VED DU?

At Korpset har en lille Gavenaal 0,85
som du maa forære bort til *udenland-*
ske Spejderkammerater. Du maa ikke

selv gaa med den, og du maa aldrig
forære dit *Civilemblem* væk

Bælteplader 1946 der maa bæres af alle,
som var med i Korpsejren 1,00

Vi har faaet et Par **Grammofonplader** . 20,00
med Korpsejrens Kendingsmelodi og
med Elbirk-Korets Potpourri

Angaaende Tropsnavnebaand

Vi har Mulighed for at skaffe Trops-
navnebaand, blaa m. grønne Bogstaver,
7 mm høje, saa de bliver mere læselige.
De leveres i 3 Dus., i 6 Dus. og i 12 Dus.
Leveringstid og Pris med Forbehold

Tlf. Øbro 8383

Pigespejderdepotet

København Ø

Lundsgade 6

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Fru Anne Marie Larsen, Vestergade 30, Odense. Postgiro 36302.
„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 26. Juni 1947.